

Tisztelt Olvasók!

Ma az életünk jelentősebb részét a számítógépeinken pötyögve és a monitorainkat nézve töltjük. A kapcsolataink többsége is a virtuális térben próbál létezni, de kevés sikerrel, rosszabb produktivitással. Az emberi érzékelés ugyanis komplex, a sokféle érzékszervünkkel felvett információkat a személyes tapasztalatainkon és intuícióinkon keresztül értékeljük, és így válhatnak élővé és igazán működőképesé az ember és ember közti kapcsolatok. Az igazi, tartós és mély partneri együttműködések is úgy szülehetnek, ha adjuk és befogadjuk azt a megszámlálhatatlan információt egymásnak, amelyeket akár egy néhány perces beszélgetéskor magunkban rögzítünk, értelmünkkel értékelünk és érzelmeinkkel megerősítünk, belső világunk részévé teszünk. Ebből a folyamatból születik a bizalom vagy bizalmatlanság, és így jöhet létre, és „működhet a kémia”, ami közös gondolkodáshoz és cselekvéshez vezethet. Ez a következő lépés, amit ma gyakran elrontunk. A világunk, társadalmi gondolkodásunk most a legyőzésre, hegemoniára optimalizál; ez világgjelenség, aminek szomorú jele a szomszédunkban zajló háború. Pedig ismerjük a mindennapokból, hogy a győztesnek és a vesztesnek sem igazán jó. Az egymásra figyelés, közös tervezés és megvalósítás, vagyis a kölcsönösség és a szolidaritás megsokszorozza az erőt és új dimenziót is teremt, ezért hatékonyabb és eredményesebb, mint a versengés.

Ez utóbbiak miatt vagyunk most együtt a Magyar Kórházzövetség konferenciáján! Azért, hogy lássuk, ismerjük meg egymást mélyebben, értsük meg egymás gondolkozását, legyen időnk beszélgetni, együtt ötletelni, terveket szőni, és aztán lépni, alkotni. Azért, hogy bizalom épüljön közöttünk és együttműködés! Azért, hogy el tudjuk felejtetni, hogy ki melyik székértáborba tartozik, vagy hogy kit milyen székértáborokba sorolnak... Sok-sok levelet váltottunk egymással keresztül-kasul, talán még egymás hangját is hallottuk a telefonban vagy a videokonferenciákon, esetleg fel is kerestük egymást a virtuális közösségi térben. Most azonban „élő egyenesben” figyelhetünk, és figyeljünk egymásra úgy, hogy ne a kritikát és a versenyt, hanem a közös pontokat és lehetőségeket, a társat keressük a másikban! Engedjük, hogy épüljön a hálózat, amely közös erő, és megtart, új lehetőségeket ad!

Ugyanerre való az IME is, mint kapcsolati háló. A most kézbe vett print folyóirat vagy annak online verziója egy összekötő szál abban az értékes hálózatban, amely aztán az IME konferenciákon vagy a szerkesztői beszélgetéseken valós emberi kapcsolatokká erősödve közös alkotó energiák képződéséhez vezet. Tegyük hozzá, ugyanez a Magyar Kórházzövetség legfőbb küldetése is. Itt a kongresszuson és a hétköznapiakban is olyan teret szeretnénk létrehozni, ahol élni, beszélgetni, kapcsolatokat, hálózatot építeni, szabadon gondolkozni és alkotni lehet.

Az igazi emberi kapcsolatok egyik legcsodálatosabbja a gyógyítás. Ez az orvos – ápoló – beteg ember – család interakciós hálózatban megvalósuló tudás és empátia alapú segítségnyújtás, ami eredeti értelmében szeretetszolgálat. Még akkor is szeretetszolgálat, ha a pénz és a karrier is „vivőanyagga” vált ebben a rendszerben. A kórházi menedzserek, ágazati irányítók, lapszerkesztők, olvasók és kongresszust szervezők munkája végül is ebben az intim, akár szikevégen, ápolási osztályon vagy gyógyszerárban, esetleg pszichoterápián vagy sürgősségi ellátóhelyen megvalósuló gyógyító kapcsolatban válik gyümölcsözővé. Adjuk meg a táptalajt és a jobb esélyt az élő és figyelmes kapcsolatainkkal, támogató jelenlétünkkel ezeknek a „szent” gyógyító pillanatoknak! Vigyük a kapcsolatok értékének tudását és ismeretét tovább a sokszor megfáradt és a rutinba belefásult orvosainknak és ápolóinknak! Egyszerűen csak azért, hogy több legyen a gyógyult ember, mert a munkánk és hivatásunk értelme mégis csak ez, ami nem is kevés...

VELKEY GYÖRGY JÁNOS

A Magyar Kórházzövetség és az IME Szerkesztőbizottság Tanácsadó Testületének elnöke